

Välkommen till Barva!

Barva-bladet

Ett informationsblad för Barva Bygdegemenskap nr 11, 2000

Utgivare kulturgruppen och samordnare är [Anne Ivarsson](#)

Vädret det är grått och trist

alla är vi trötta.

Den rätta gnistan har vi mist

och samtalsämnena är nötta.

En injektion av energi

det behöver var och en.

Vad pigga vi då skulle bli

och krafter fick till mycket se'n.

En dag med sol och vackert väder

går allt av bara farten.

Inget är då segt som läder gott humör redan i från starten.

Snart är det åter jul

den av våra stora helger

då vi har så mycket kul

och bland alla utbud väljer.

De flesta i vårt långa land

har det mycket bra och gott.
Låt oss räcka hjälpsam hand
till dem som har det smått.
Med tillförsikt mot nytt år vi går
och önskar vapnen lägges ned
att de lidande bättre får
och över hela världen fred.

/Nunne

HUR JAG FIRADE JUL 1911.

Dagen före julafton voro vi efter julgranen och klädde henne. Vi klädde henne med ljus, karameller, konfekter, glitter och snö. Julafton var jag hemma. Jag fick en bok och en undertröja till julklapp. Vi åto lutfisk och gröt. Juldagen läste jag jultidningar.

Annan dag jul på morgonen voro mamma, pappa, Gerhard och jag till Långsved. Där var det mycket folk. Sedan voro vi till Ekelund. Därpå voro Ekelunds till oss. Mormor har varit sjuk i jul.

Om jag finge fem kronor i nästa vecka, så skulle jag använda den sålunda: Jag skulle ge bort två kronor. Tre kronor skulle jag sätta in på banken.

Bjurkärr den 29 januari 1912.

Alli Andersson född 1899

HUR LUCIA FIRATS I BARVA

Luciatraditionen i Barva, som några minnesgoda föreningsmäniskor kan komma ihåg det.

Genom Ingrid Bjelkefelt, Bondäng, en av luciorna i början 1940-talet, kom Linnéa Flodkvist, uppvuxen vid Nyckelberga i Länna, numera bosatt i Husby Rekarne, att bli den först intervjuade om hur Lucia firats i Barva.

Till henne bilade Ingrid, Anne Ivarsson och jag den 23 nov.

Linnéa var sekreterare i Logen Ärild på 1930-talet och en av dem, som upprätthöll luciafesttraditionen, som tog sin början i nykterhetsföreningen, bildad 1898.

För att få vara medlem i logen skulle man ha fyllt 15 år.

Festerna hölls i logens lokaler på övervåningen vid Hagaborg en söndagskväll i anslutning till 13 dec.

Det var höstens stora begivenhet. Allmänheten hälsades välkommen och skaran ökade år efter år. Såväl sal som kök och trapphus fylldes upp. Husets konstruktion var inte beräknad för belastningen och man flyttade så småningom till Barva bygdegård.

Någon annons behövdes inte. Alla frågade, när luciafesten skulle hållas.

Man tog upp en entréavgift, som var kaffebiljett. Bullar serverades till kaffet. Men lussekatter med saffran? Det kan varken Ingrid eller Linnéa minnas. Saffransbröd bakades till jul. Och pepparkakor? Nej det tror de inte. De hörde julen till.

Vem, som skulle vara lucia röstades fram i föreningen och sångröst var viktigt, för att få bli tärna.

Någon gång minns Linnéa att det var ont om vackra röster och man "lånade in" Svea från Långsved, (faster till Rune)

Linnéa "kunde inte sjunga" Hon tog organisatoriskt ansvar och såg till kragar, band och krona, så att luciatåget inte enbart var skönsjungande utan också var vackert att vila ögonen på. Ibland hade vi våra konfirmationsklänningar på oss, minns Ingrid.

Kronan var klädd med lingonris och glitter och naturligtvis förekom endast levande ljus. Under kronan en våt duk och för säkerhet skull hinkar med vatten utplacerade i lokalen.

Stjärngossar hade man inte. Kanske någon gång en liten tomte. En gång, 1939, då Majlis Gunnarsson, Tobo, Härads, var Lucia, var Gun Lindblom (Blomberg), Axäng och Inga Nilsson, Örbäcken "små lucior" .

Hjälp med att få rätt ton vid inläringen av sångerna hade flickorna på 30-talet av Gösta Andersson (Tandersten), Prostökna, med dragspel. Efter honom ställde Einar Karlsson, Ekelund, upp med sin gitarr

I början av 1940-talet hjälpte fru Marell, Prostökna, till.

De övade hemma hos henne, minns Ingrid.

En gång var det så mycket snö. Då tog David Karlsson, Bråten Ärla, ut släden och skjutsade dem.

Annars gick man, cyklade eller åkte spark till sammankomsterna och till Hagaborg.

På "min tid" hade flickor bottiner av gummi, som ytterbeklädnad på fötterna berättar Linnéa. Jag minns att sulan på höger fot blev alldeles utsliten av allt sparkande.

Vi hade möten varannan vecka och så tränade vi teaterstycken under vintern också, vilka spelades upp på vårkanten.

Gun Blomberg minns, att efter tablån gick tärnorna in och ställde sig vid de dukade borden och sjöng följande lilla vers till melodin "*Jag gick mig ut en afton....*"

"Å, nu är kaffet färdigt, bevars vad tiden går.

Vi vilja eder bjuda en liten kaffetår.

Och om ni fram vill stiga, serveringen skall gå

så punktligt och ordentligt, så kvickt som vi förmå".

När kaffet var urdrucket gick de flesta äldre hem, men kvällen fortsatte med att man sjöng och dansade ringlekar. Det gjorde man för övrigt på logens möten också. Pardans var inte tillåtet.

Men man fann på råd. Man sjöng "*Ängen var grön o flickan var skön. Kom dansa med mig.....*" och så dansade man vals.

Vilka kan de minnas var Lucior?

Från 30-talet minns de Margit Pettersson från Källdalen och Majlis Gunnarsson från St Tobo. Från 1940-talet Ellen från Nyckelberga och Ingrid Nilsson (Bjelkefelt) från Kolstugan.

Första gången logen höll luciafest i bygdegården var 1947.

Då filmades den för Barvafilmen minns Ingegerd Björkänge, Kyng. Hon bodde då vid Stålråd i Ärla och var sekreterare.

Karin Ekelöv, lärare vid Kvarntorps skola, övade in luciatablån, vilket hon sedan fortsatte med så länge luciafirandet genomfördes i logens regi.

Ransoneringskortet, som infördes under andra världskriget, styrde serveringen.

Sista året som logen arrangerade luciafest var 1962. Margareta Bjelkefelt, Bondäng, var Lucia. Hon bar sin mammas (Ingrid)

konfirmationsklänning, vilken för övrigt Linnéa sytt en gång i tiden. Då var det Margareta Ericsson, Stålråd, och Olle Boberg, Årla, som höll i trådarna. Karin Ekelöv övade alltså in luciatablån. Underlaget togs från Lyckoslanten, utgivare Rekarne Sparbank, årgång 1941 nr 6, säger Margareta, som har sparat exemplaret. Vi har lånat det för kopiering till hembygdsföreningens samlingar.

Margareta tror, att lekarna leddes av Torsten Wiberg, Torshälla och att Göte och Einar spelade.

Lussekatter och pepparkakor infördes i serveringen

Från v. Kersti Eriksson, Nastorp, Yvonne Korell, Bjurkärr, Aina Eriksson, St. Nyby, Kjula, Inger Besterman, Hössåker, Lucia Margareta Ericsson, Stålråd, Maj-Britt Besterman, Hössåker, Anita Eriksson, St. Nyby, Kjula, Gunnel Andersson Larslunda, Kjula och Elisabet Werner, Orresta

Enligt dokumentation, som Margareta, har firade logen Ärild Lucia för 25:e gången "med en vacker och glad ljusfest i bygdegården 1956". Diakon Per Johansson, soldathemsföreståndare i Strängnäs talade om luciatraditioner. Man drack kaffe och lekte ringlekar. Margareta var lucia och hade 12 tärnor. På bilden ovan är endast 8 med.

Beträffande luciakrona lånade vi in privata, säger Margareta.

Det var stort intresse för luciafirandet, men ingen tog över ansvaret efter Margareta och Olle. Logens verksamhet avtog och upphörde helt i början på 1970-talet.

1967 tog Siv Lundberg, ordförande i damsektionen av Barva IF, initiativ till att lucia firades igen i Barva, berättar Barbro Pettersson, när jag ringer henne.

Vi var ett 20-tal damer, som förberedde festen.

Ett stort lotteri med skänkta hantverkswinster anordnades. Lapptäcken syddes och lottades ut. Vi bakade lussekatter och pepparkakor.

Den första Lucian, som vi hade, var Annette Frisk, Rosenlund. Sedan var det flickorna i Barva i tur och ordning under de tjugo år, som vi höll på.

Flickorna kom hem till mig vid Skogstorp på lördagarna och jag övade in luciatablån med dem.

Ulla Wasberg, som var med i damsektions arbetsgrupp, berättar att hon förmedlade kontakten med Gösta Widell (gift med Agnes Wasberg från Ringmuren), för att få den luciakronan, som fanns i bygdegården 1967, lagad. Ljushållarna lossade med tiden och hon tog kronan till Gösta igen. Han tillverkade en ny med den gamla som förebild Det var 1978 och hennes dotter Benita skulle vara lucia.

Kan det vara logens krona, som först lagades och sedan blev förebild för den nya, som nu används? - Ganska troligt, säger Ulla.

Första åren hölls festen i bygdegården. Då det kom folk från både när och fjärran, övergick vi till att vara i den stora "hallen".

Till en början fanns inget kök där, så vi fick koka kaffe i bygdegården och bära ned det till lokalen, berättar Barbro vidare.

Farbror Wibbe, Torshälla, ledde ringlekarna. Göte Karlsson, Stålsäter, Härad, spelade dragspel och Einar Karlsson, Ekelund, gitarr.

Utöver luciatablån var det underhållning av trollkonstnären, Mr Colland.

Det var en mycket trivsamt och omtyckt fest. Lucia hade ett långt följe av smålucior och små stjärngossar.

Så småningom var vi för få i damsektionen, som skulle ta hand om allt och vi gav upp 1987.

Barvaborna saknade Luciafirandet och 1991 togs det upp i Barva hembygdsförening.

Först ett par år i bygdegården och sedan i Hallen igen. Hyreskostnaderna ökade och trots ideellt arbete tog festen för djupt i en kassa, som inte fanns. För att få det hela att gå ihop försökte därför hembygdsföreningen med att öka ut arrangemanget med en julmarknad 1994. Det blev lyckat -nyhetens behag- men bedömdes efter ännu en gång inte vara någon väg att gå.

Kantor Inger Johansson övade in programmet som nu utökades med pepparkaksgubbar och tomtenissar.

Hembygdsföreningen har fortfarande festen i sin verksamhetsplan.

Vi bakar lussekatter och pepparkakshjärtan och ordnar med 3-4 små lotterier för att få det att gå runt.

I år och alltsedan Inger flyttade från socknen 1995 är det Maud Svensson, Staväng, som tar ansvar för luciatablån, som förra året kunde räkna in en hel kull med små möss, pepparkaksgubbar och tomtenissar. Med i följet fanns också "skolbarnens egen tomtefar" och "Rudolf med röda mulen".

Maud Svensson och Sussie Källgren, leder dansen kring granen till bandad musik och åk 6 i Barva skola anordnar fiskdamm.

Årets luciafest börjar kl 17.00 på söndagen 10 december. Kaffebiljett/entré 30:- kr. Barn under 16 år gratis inkl servering. Varmt välkomna.

Med tack till dem som berättat.

/ Eivor Nilsson

PS. Minnen brukar dyka upp. Ring då. Mitt tel nr är 920 34. Det du kan berätta är viktigt och värdefullt. Vi lånar tacksamt bilder för kopiering till vårt hembygdsarkiv. DS

OM ATT BAKA HÅRT MATBRÖD

Jag sitter och tänker tillbaka i tiden hur mycket arbete man då utförde i ett lantushåll utan några som helst hjälpmedel (hushållsassistenten och liknande).

Ta bara en sådan sak som att baka hårt bröd, det gjordes några gånger per år, och då tre dagar (oftast) efter varandra. Vi hade ett stort baktråg. På morgonen gjordes degen, rågmjöl, salt, jäst och ev kryddor, ca 10 liter degspad, degen blandades med en träspade.

Medan degen började jäsas, eldades den stora murade ugnen som rymde 16 eller 18 kakor. Ugnen skulle alltid eldas med granved, med tallved kunde det bli tjärfläckar, inte så bra att grädda bröd på.

Då bakningen började var vi alltid två som hjälptes åt, en kavlade och tog ur med kakmåttet, den andra naggade och bar bort kakorna och lade på bröd-brädorna för jäsning. Brödbrädorna var ca 2 meter långa och 60-65 cm breda och en slags kant i varje ända, så man kunde ställa flera brädor på varandra. Där fick brödet jäsas tills allt var utbakat, då skulle ugnen vara färdigeldad, så man kunde raka ut glöden. Ugnen skulle därefter sopas med färskt enris doppat i vatten, det doftade gott och rent.

Sen började gräddningen. Vi hade en långskaftad brödspade. Brödspaden kallades gressla. Mamma stod vid ugnen och skötte gräddningen. Jag hämta-de de jäsna kakorna från brödbrädorna. De första ugnarna var det så varmt på stenarna, att det bara var att

sätta in kakorna och att börja plocka ut de först insatta, då ugnen var full. Då bak och gräddning var avklarat hängdes allt brödet på stänger i kökstaket för att torka, så varmt som det blev efter eldning i den stora bakugnen var brödet torrt nästa dag. Det förvarades sedan i särskilda lårar i boden, där även mjöl, fläsk, sill m.m förvarades i olika lårar.

Till kvällsmat, åtminstone en av bakdagarna åt vi smörgåsar av det tunna nybakade brödet (som då var mjukt) och till det någon slags äppelvälling, kokt på korngryn och torkade äppelbitar. Gryn och äppelbitar kokades i vatten, sedan hällades på mjölk och reddes av med lite mjöl, socker och salt efter smak. Gott tyckte man efter en ganska tröttsam dag.

Alla andra sysslor skulle ju också skötas. Vi hade inte rinnande vatten på den tiden utan det fick bäras, och inga mjölkmaskiner, korna skulle handmjölkas. Det var inte "karlgöra" på den tiden.

Jag minns även att vi bakade limpor i stora ugnen, alltid sista bakdagen. Vi gjorde degen dagen före, slog kokande vatten över rågmjöl. Det skulle sedan stå varmt till nästa dag. Då blandade vi i fänkål och pommeransskal, sirap, salt, jäst, surdeg och mera mjöl. Bakades efter jäsning ut till runda limpor, som jästes och gräddades på eftervärmen i den stora ugnen. Mycket goda och hållbara limpor.

Minnena är från 1930-talet

Upptecknat i januari 1999 av Linnéa Flodkvist, och uppväxt i Nyckelberga.

JULSLAKT

Så här i november är det dags att tänka på julen och dess fröjder med bl. a. god mat.

I varje fall i min barndom, när det mesta skedde i form av självhushåll.

Skulle man ha skinka till jul så fick man tänka på det redan i vårdagar. Då skaffade folk sig en hushållsgris som man födde upp på bl.a. skulor (hushållsavfall). I november var den färdiggödd och det var dags för slakt.

I vårt fall var det tidig otta för att elda upp pannmuren och skaffa fram varmvatten. Runt halvåtta kom slaktarn. Då skulle han hälsas välkommen med en sup.

Sedan besiktigades grisen och det planlades hur arbetet skulle utföras. Att hålla slaktmasken var slaktarns göra, pappa skötte släggan och slog. Sedan stacks grisen och tömdes på blod. Ofta var det lillpojken's arbete att vispa så att blodet inte levrade sig. C:a 5 liter blod var det, som tillvaratogs för att göra paltbröd, blodkorv och annan blodmat.

Nu var det mest hektiska gjort och det skulle krönas med en sticksup.

Sedan i väg med grisen till tvättstugan för lögning och skrapning vilket naturligtvis innebar en s.k. lögsup.

När grisen var skrapad och ren från borst var det dags att hänga upp den för urtagning. Ett nog så grannliga arbete som fordrade en urtagningssup.

När allt detta var gjort måste det hela avslutas med en tacksup.

Sedan var det för slaktarn att gå till nästa ställe. Mer än två ställen per dag klarade han inte av.

Nu var det dags för husmor att träda in. Alla inälvor skulle tas tillvara. Alla tarmar sköljas och skrapas för att användas till korvskinn.

Ett arbete som ofta överläts på barn. De fick lära sig att vara lätta på handen, för att inte skrapa sönder tarmarna.

Att ta reda på inälvsmaten var många gånger jobbigt och framför allt smockigt. Men de som kunde det hela, gjorde utomordentliga syltor och korvar. Korvarna hängdes i kökstaket tillsammans med paltbrödet. Det visade på gårdens välbestånd

Nedtecknat i november

SKOLMINNEN

En söt liten historia som berättats av den dåvarande småskolelärarinnan.

Om det nu var att skriva stora D eller stora E som var uppgiften, samma vilket, svårt var det i alla fall. En liten gosse hade kämpat och suddat och suddat så det var nästan håll i boken och inte fått godkänt. Men så äntligen, och han fick en klapp på kinden och fick höra att han varit duktig. Då tyckte en annan liten gosse att han också kämpat med uppgiften. Han steg fram till fröken och bad om en klapp.

Naturligtvis fick han det.

En pojke som inte gjorde så mycket väsen av sig och sällan uppmärksammades gjorde sig verkligen hörd med stor bravur, när vi hade en kvinnlig vikarie. Hennes lektioner var nog lite mer avspända än vi var vana vid. Det var sånglektion och plötsligt bad denne pojke att få sjunga solo. Han framförde: "Jag är en liten gåsapå från Skåne". Dessutom agerade han till sången.

Hela klassen satt stum av förvåning och sedan applåderade vi livligt framförandet.

Troligtvis kommer de elever detta kommer att handla om att känna igen sig om de läser detta. Hoppas de kan ta det hela med ett igenkännande leende och förlåta att jag utan att fråga om lov skrivit om dem.

En av de busigaste, det fanns fler, kom en dag gående på styltor. Den flera kilometer långa skolvägen tog längre tid i anspråk än i vanliga fall, med påföljd att lektionerna redan börjat (han kom för sent, alltså.) Vad fick vi som redan satt inne i skolsalen se, om inte en gestalt som böjde sig ner och tittade in genom fönstret. Magistern upptäckte också detta och rusade ut för att infånga odågan, men denne klev upp på verandataket och var på så sätt oåtkomlig, där satt han den lektionen. Vad straffet för tilltaget blev minns jag inte, men straffri blev han med all säkerhet inte.

Samme elev, blev en annan gång tillsagd att hämta ris till smisk på stjärten, och kom med en torrkvist.

På en av gårdarna i socknen hade det varit slakt och där skulle göras fläskkorv så kokböcker var framtagna. Nu hör det till historien att mor i huset hade lagt om sonens historiebok och boken Lanthushållet med likadant papper. I brådskan på morgonen slängde ynglingen ner fel bok i ryggsäcken. Modern upptäckte detta, när hon skulle göra korvsmeten. Då fick jag cykla till skolan och knacka på och förklara det hela och få böckerna bytta. Magistern fick sig ett gott skratt.

En till mig numera närstående person har berättat att han när han gick i tredje klass råkade få en bläckplump på allra första sidan i renskrivningsboken. Magistern upptäckte detta när han gick sin rond bland eleverna. Han rev ut sidan och som en blixtnär från klar himmel kom en örfil vinande.

Denna handling blev upprinnelsen till fyra års oppositionslystnad från elevens sida och ovänskap mellan läraren och denne.

(De där pennorna med stift att doppa i bläckhornet var minsann inte lätta att hantera).

Några år efter slutad skolgång blev den forne läraren och dito eleven de bästa vänner. Det var föreningsarbetet som förde dem samman och då ville den unge mannen lära av den gamles erfarenhet.

Med perspektiv på tillvaron är det nog inte fel att konstatera att läraren i fråga var större folkbildare än folkskollärare.

/Gun Blomberg

SKOLMINNEN

Då jag är född 1940, började jag skolan hösten 1947. Då i Prostökna skola med Brita Eriksson som lärare. Vårt klassrum låg i den gamla delen av skolan, en 1-2:a. I det andra klassrummet regerade magister Karl Axelsson. Måste ha varit en 3-6:a om jag minns rätt.

Då inga skolskjutsar fanns var det bara att stiga upp och cykla eller gå de tre kilometrarna från Ekelund till skolan. Ofta hade jag sällskap med Alf Karlsson i granngården som gick i 2-an. Hem blev det ju hela gänget och jag tror att det ibland tog ganska lång tid.

Jag minns, när vi fångade kräftor i "Sågstuån" och hur vi, ganska stolta, kom hem med dem. Men det blev en ordentlig avhyvling, då det inte alls var tillåtet att fånga kräftor den årstiden.

Då jag kunde läsa, när jag började skolan, fick jag ibland 2-ans psalmverser som läxa. Min mor brukar berätta om hur jag låg på golvet och läste på. Hur jag betonade orden, som hon tyckte, lite fel ibland.

Att börja 2-an var spännande. Då började skolbussarna rulla i Barva och vi fick åka till "Kyrkskolan". Det var Stjärnlinjerna som skötte transporter. Och körde gjorde Erland, Helge, Holger, Sigvard och ibland någon chaufför från "stan". Helge kallade oss "*mina barn*". Så vi kallade honom "*Pappa*". Han sällskapade med Kerstin från Grindstugan och en gång när hon klev på bussen ropade vi "*Hej mamma*" åt henne. Hon såg ganska förvånad ut.

Mest spännande var ju om bussen körde av vägen någon gång, på grund av halka eller andra orsaker.

Då jag själv i början på 60-talet körde buss, minns jag, att det ungarna gillade bäst, var när det blev något missöde. En gång, när jag var på väg från skolan med ungarna, mötte vi i kurvan vid Staväng (det var vänstertrafik då och ingen järnväg) Klas Gustavsson, som var lärare i Barva skola. Snöigt och moddigt på vägen. Klas kom med sin SAAB 92, där dörren öppnades bakåt. Han skar ned i kanten och fastnade. Jag stannade och backade tillbaka och senare berättade ungarna hur det såg ut. "*Först öppnades dörren, sedan kom ett ben ut och sedan ett till och sedan kom hela Klas*". Vi drog upp honom på vägen och sedan fortsatte resan med skolbarnen.

Så fick vi flera kompisar då 1-2-orna från hela Barva gick i Kyrkskolan, 3-4-orna i Prostökna och 5-6-orna i Kyrkskolan. Så det blev 2-an i Kyrkskolan och sedan 2 år i Prostökna igen.

Och sedan Kyrkskolan igen. Men skolan byggdes om och renoverades, när jag gick första terminen i femman. Då gick vi i Bydegården och 1-2-an i Församlingshemmet vid Barksäter.

Sedan blev det inflytt i moderna lokaler.

När det gällde undervisningen kan jag konstatera hur olika lärare kan vara. Jag tänker då på Karl Axelsson och Erik Smith. Båda var stränga och såg pekpinnen som ett bra hjälpmedel.

Axelsson gick igenom de olika ämnena och även de som hade svårt att läsa kunde hänga med.

Smiths modell var att vid skoldagens slut tala om att "*nu har ni dom och dom sidorna utantill i dom och dom ämnena, till i morgon*". De, som då hade svårt att läsa blev efter. Jag hade klasskompisar som fick gå om klassen.

Jag hade ganska lätt för att lära mig, så det gick ganska bra. Men när det gällde sång, så var jag väl ingen Jussi Björling, så det blev blandat - och C i det ämnet.

När jag började femte klass började man med engelskundervisning. Det var lektioner på radion vi lyssnade på och så fick vi olika prov. En gång besökte engelskläraren Sven Fjellner skolan.

Sjunde klass gick jag i Kjula skola, med Sture Jansson som lärare.

På hösten efter 7-an hade vi skolköksundervisning i Kyrkskolan. Det var utmärkta lokaler ordnade på övervåningen med ett bra kök. I det rum som idag är bibliotek mm. var träslöjden inrymd efter renoveringen. Jag har många roliga minnen från de månaderna, men det får vi ta en annan gång.

/Rune Johansson.

SKOLMINNEN

Jag började Barva skola 1964. Vi var från början 9 barn, 6 flickor och 3 pojkar.

I klassrummet på övervåningen fanns klasserna 1-2. Vår fröken var Eivor Danielsson från Härad. Hon arbetade under några år i

Barva och kom till-baka efter en runda med egna barn och andra sko-lor, till Barva skola ht 1999.

Jag fick åka skolbuss med Sven Svensson från Söderlida, som körde skoltaxi bl.a. runt Lindholmen och rundan Brännevad - Strand. Från Gubbklinten körde, har jag för mig Stjärntrafik.

Som "mattant" jobbade Svea Wallin. Vi fick hämta mat i köket och äta i matsalen, som också låg på övervåningen.

Vi fick åka till Kjula och ha gymnastik och slöjd. Syfröken hette von Zveigbergk och trämagistern Vikström.

Första tiden i ettan gick vi på lördagar, men det togs sedan bort.

Vi hade också bastutid. Vi gick ner i källaren och badade i baljor. Elsa Johansson såg till att vi blev rena. Sen fick vi sätta oss i bastun ett tag.

Elsa Johansson städade skolan och skötte om gården.

När jag började 3:an fick jag fröken Elsie Nord. Hon bodde i lärarbostaden på övervåningen.

I 4:an fick vi fröken Ingrid Hemlin.

Vi fick åka till badhuset i Eskilstuna för att träna oss att simma bl.a. Vi åkte på olika skolresor, en resa gick till Uppsala domkyrka och en annan till Grips-holms slott.

När vi gick i 5-6:an hade vi magister Karl-Uno Garnell. Han bodde i lärarbostaden på nedervåningen. Han var också kantor i Barva kyrka.

I 5-6:an fick vi öva teater. Vi spelade "Snövit och de sju dvärgarna". Det var ett mycket nervöst gäng, som skulle uppträda i Barva bygdegård. Huvud-rollen hade Karin Thelin. Jag själv fick spela dvärgen Butter. Det var inte lätt att se sur ut! Pengarna vi fick ihop delades upp på de två klasserna.

När vi gick i 6:an, fick vi då åka med de andra 6:orna från Kjula och Vallby på en skolresa till Lönstrup i Danmark. Vi var där nästan en hel vecka. Det var en bra en resa och lärorik på många sätt.

Vi som slutade var Eva Bjelkefelt, Bondäng, Kjell Berglund Nytorp, Monica Jonsson, Söderby, Märta Larsson, Björkudden och Maud Wasberg, Ringmuren.

/Maud Svensson

SKOLMINNEN

Jag heter Nils och är född 1990. Jag gick i Barva skola mellan 1996 - 2000. 1995 var skolan nedläggningshotad men våra föräldrar och övriga Barvabor räddade skolan från nedläggning.

Det bästa med Barva skola är allt roligt, som man kan göra utomhus t.ex. att åka pulka ända från Klockstapeln ner på fotbollsplanen, de år det var mycket snö. Det finns också massor med bra ställen att bygga koja på.

Det var kul när Elsa hjälpte oss att plantera blommor som vi sålde och köpte dataspel för pengarna.

Jag hoppas att mina barn får gå i Barva skola när dom är små.

/Välakärr 000902 Nils Rehn

MOROTSBRÖD från Benninge

Rivna morötter i degen ger vacker färg och extra fibrer och vitaminer till brödet.

2 medelstora morötter ca 200 g

50 g jäst

75 g margarin

5 dl mjölk

1 1/2 tsk salt

2 dl vetegroddar

ca 1,4 l vetemjöl

pensling: vatten och vetekli

UGN: 225°C

Skala och råriv morötterna fint. Smula jästen i degbunken och rör ut med litet kall mjölk. Smält margarinet och blanda med resten av mjölken. Häll det fingervarmt (37°C) i degbunken. Tillsätt salt, groddar, morötter och det mesta av mjölet. Arbeta degen. Låt jäsa 30-40 min.

UTBAKNING: Enklaste, ca 30 bullar. Dela degen och rulla ut till 2 längder. Skär i 2 cm breda bitar. Pensla snittytan med vatten och doppa i vetekli.

BRYTBROD: Dela degen i 4 längder och rulla ut små längder. Klipp längderna i ca 10 bitar, vik ut åt sidorna men låt hänga ihop på mitten.

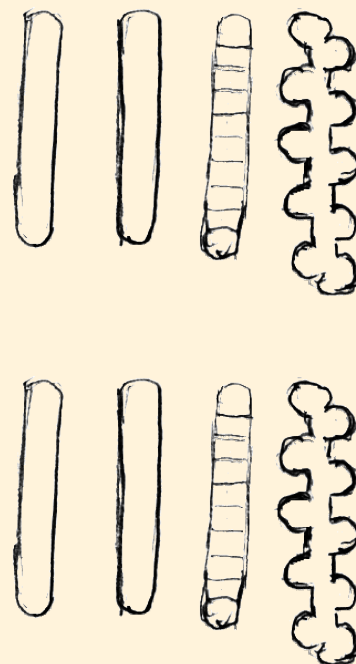
Pensla med vatten och strö på vetekli.

Jäs utan bakduk: ca 20 min.

Grädda mitt i ugnen 225°C 12-15 min.

Godast nybakade! Kan frysas.

/Britt-Marie Celsing

Tillbaka till [om Barva](#)

Uppdaterat den 7 sept 2010, webbmaster: [Anne Ivarsson](#)
<http://www.barvabygden.se/bb-11.htm>